

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . . . „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.

kir. itélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.

a kir. tábla átellenében.

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

Az új alispán.

Pécs, 1897. július 12.

Oszladozik az a sűrű felhőtömeg, a mely Baranyavármegye közéletének egén oly hosszú időközön keresztül zárta el előlünk a pártatlan igazság ragyogó napját; tisztul a fojtó légkör, a melynek nyomasztó párázatában oly vígan tenyészett a klikkuralom s termette mérges gyümölcsseit: a pajtáskodást és gyűlölködést, az uralmi érdek szerint való illetéktelen kedvezést és méltatlan üldözést, mindenek felett pedig a törvényhatósági önkormányzat legfőbb szervének, a közgyűlésnek egyetlen akarat előtt való feltétlen meghódolását.

Ennek a klikkuralomnak, amely nemcsak a vármegye közönségének önkormányzatát tette illuzóriussá, de még a kormány bizalmasának, az utjában álló főispánnak megbuktatására is képes volt annak idején, a napja leáldozóban van s most már csak ravaszkodással képes magát ideig-óraig felszínen tartani.

Ezt a benyomást tette a szemlélőre a mai alispánválasztó közgyűlés, amely párját ritkító lelkesedéssel emelt a vármegye első tisztviselői székébe egy férfit, akinek sem fényes ősi név kápráztató csillogása, sem hatalmas rokonai összeköttetés befolyása, sem politikai szereplés szülte érdeklődés nem szolgáltak emelkedési

lépcsőfokul, de akinek megválasztásában mindenki a kristálytisztá jellem, a pártatlan igazságszeretet, a hű kötelességteljesítés és a hivatali szakértelem bevonulását látta eddig nem minden alap nélkül ázsiai-nak híresztelt megyei közigazgatásunkba.

Voltak eddig is egyhangú választásaink, sőt már régtől fogva több jelölt küzdelme a kivételek közé tartozott, de ezek és a mai alispánválasztás között ég és föld volt a különbség. Még a legutóbbi általános tisztújítás is úgy esett meg, hogy az intéző klikk zárt ajtók mögött egybeállította a megválasztandó tisztikar névsorát s minden más pályázót már jó eleve elriasztott a próbálkozástól. A közgyűlésnek aztán szabadságában állott az állásokra jelölt egyetlen pályázókra rámondani az éljent; legfőleg egy-két állást hagytak nyitva a szabad versenynek, ahol éppen különös érdekük nem forgott kockán, hogy ezzel eltereljék a figyelmet olyan nagyon is gyenge pozíciók megostromlásától, a melyek megbolygatását megakadályozni nagyon is érdekükben állott. Megtörténtek az egyhangú választások kelletlenül, megszokásból, azzal a fatális rezignációval, a melynek jelszava: „quieta non movere!”

Mennyire más volt azonban a mai alispánválasztás. Trixler jelöltségét nem csinálták a korifeusok bizalmas értekezletén, úgy támadt az, mint a jó népdal,

a melynek szerzőjét senki sem ismeri, de amely mégis mindenkinek tetszik s örömmel veszi ajkára a nép apraja-nagyja. Alig hogy az alispáni szék közeledő megüresedéséről elkezdett regélni a fáma, minden összebeszélés, minden konferencia nélkül megvolt már a vármegye közönségének a jelöltje az utódlásra s ezt mindenki természetesen, önként értetődőnek is találta, jelölül annak, hogy megyei tisztikarunk eme jeles tagját a közönség már régen méltónak tartotta arra, hogy a vármegye élére állítsa, s hogy ez az óhajta már előbb is testet nem öltött, annak csak az a lidércnyomás lehetett az oka, a melylyel a klikk uralma megyei közéletünkre nehezedett.

Az uralmat nem szereti kibocsátani kezéből egyhamar, aki annak előnyeit már élvezte, azért a klikk, a melynek lábai alatt megrendült a talaj, még egyszer próbálkozott érvényesíteni befolyását s hogy a megválasztandó alispánnal szemben hivatkozassék arra, mikép állását neki köszönheti, vármegyénk közéletének egy köztisztviselőben álló alakját igyekezett beleugratni a közönség jelöltjével való versengésbe, de ez a kísérlete a kiszemelt versenytárs bölcs mérsékletén s elismerésre méltó igazságérzetén hajótörést szenvedett.

Pedig készültek ám erősen felvenni a harcot, azért kerestek oly népszerű s

A „Pécsi Figyelő” tárcája

Juliusi történet.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Bandi bocsánatot kérve Eliz nénikéjétől, felszaladt a kastélyba, hogy távozását kegyelmes mamájának bejelentse. Fürgő, alig husz éves fiú volt, szőke haját elválasztva hordta és finom hosszú ujjával mindig az orra és szája között kiserkenő bajuszkáját pödörte.

Eliz utána nézett. Meglátszott az arcán, hogy gyönyörködik a fiú ruganyos, ritmikus mozdulataiban és — ha nem csalódnak — összehasonlította a koravén férjének fáradt, lomha járásával.

Fiatal asszony volt. Szegénysorsu, de előkelő szülei gondos nevelésben részesítették. a természet a szép iránt túlfinom érzékkel verte meg és így éppen nem mondható, hogy szerelemből ment az urához, ki már akkor is rokkant volt a szó szoros értelmében: kifacsart, ideges, remegős fejű, fél lábára bémúlt . . . Egész nevetségessé tette magát a mézes hetekben. Söhajtozott, nyögött, végül káromkodott, ebből állt minden tudománya. Végre is Eliz átrándult egy másik szobába s azóta nagyritkán találkozott a beteges emberrel.

Most, hogy visszagondolt erre az idő-

szakra, belekapott a szívébe valami tehetetlen fájdalom és keserű szemrehányásokat tett magának. Miért ment férjhez? Kényszerítette valaki? Nem volt e szabad választása? . . . Előtte volt a felelet, jól tudta, hisz' minden nap duskálkodhatott benne, hanem röstelte megvallani maga-magának is, hogy elrémült a szegénységtől hogy előtte állt színtelen életének nyomoruságos jövője sok bajával, bántalmával és kevés örömeivel, hogy azért választotta ezt az asztmás, görnyedt figurát, mert azt hitte, a gazdagságon megvásárolja a családi örömeiket és azonkívül a legképtelenebb élvezeteinek is hódolhat . . .

És mennyire csalódott! Átélt a nász éjszakát, de nem is tudta, mi az tulajdonképpen, csak sejtí, izgatott várakozással sejtí, hogy van annak valami csodálatos, isteni ereje, mely nyíltá teszi a leány fátyolozott, nem őszinte tekintetét — óh! oda tudná adni — úgy gondolja — minden aranyját, gyémántját, az igazi nászéjszakaért, aztán szívesen meghalna, mert a pénze nélkül úgy se' tudna keresztülvergődni ezen az életen . . .

Tovább fűzte volna gondolatait, ha Bandi nagy sietségében föl nem zavarja elmékedéséből. A neszre elfutott a kedvtelenség a hamvas arcáról és csilingelő édes hangon kiáltott már messziről a fiúnak:

— Bandi, mehetünk?!

Bandi nem felelt, csak a fejével bólo-

gatott, mint egy tüzesvérű harmadfű csikó. De mikor közelebb ért az asszonyhoz, visszahököit és pár pillanatig csodálkozástól, rajongástól tágra nyitott szemekkel bámult a fényes jelenségre.

Eliz mosolygott. A nap éppen kibujt felhőtakarója alól és sugaraival végignyaldosta a szabadon hagyott hamvas nyakát, az érdekes oválarcát, az alacsony homlokát, majd negédesen felszökött a barna hajkoronájára és ott csillogott, imbolygott, mint egy mesebeli karbunkulus. Az egyszerű, sima szalmakalapját a karjára kötötte, a szabad kezével pedig megbillentette a szoknyáját, úgy, hogy a virághimzéses harisnyájából jó egy arasznyi kacérkodott a Bandi szerelemtől mamoros tekintetével. És Eliz tovább mosolygott.

Mikor egymás mellé értek, egyikök se' tudott szóhoz jutni. A fiú orrát megcsapta az áthevült asszonyi test illata, elszédült, forgott vele a világ. Orrcimpái megremegtek a kéjes érzéstől és kénytelen volt a kezét szíve fölé nyomni, hogy uralkodhassék magán. Már természetből fogva kissé félnék volt és vallásos lelkületű, szerette és kereste is az izgalmakat, de az életben sokszor nevetségessé vált hirtelen fellobbanó arcával, leütött szemével és kezével, melyet a szíve fölé helyezett.

Bizonyosan merjük állítani, hogy most is elbangzott volna az asszony ajkáról a kacagás, ha azt is hasonlatos érzelmek le nem

minden tekintetben kifogástalan gentlemant ellenfélnek s azért igyekeztek úgy kéz alatt hangulatot csinálni Trixler jelöltsége ellen. Persze nem az ő buzgalmukon, de argumentumaik gyengeségén mullott, hogy a kivánt célt el nem érték. — Derék, tisztességes ember az a mohácsi főbíró — mondogatták úgy bizalmas körben — de hát az már még sem járja, hogy a vármegyének, amely ősidőktől fogva a nemesség fészke volt s a melynek sáncai közé az a nemesség csak alig ötven éve bocsátotta be a plebsét, most egy polgári származásu feje legyen, legalább is dzsentri való a vármegye élére, de nem „burger.“ — Nagyon jó hivatalnok az a Trixler — így szólt más helyen a nagy Galeotto — de nagy baj az, hogy nagyon is bürokrata, mindig bujja az aktákat s nem tud tekintélyt tartani a nép előtt, melynek csak erélyes tisztviselő tud imponálni; de Trixler gyenge ember s ezzel szarvakat növeszt a parasztnak.

Ilyen és ehhez hasonló híresztelések és vélemények azonban nem voltak képesek a kedélyeket a kivánt hullámvásba hozni. Igaz ugyan, hogy a szabadelvű éra nagyobb dicsőségére napjainkban szeretik az emberek a hiuság vásárán predikátumait csillogtatni, de a józan közvélemény már régen túl van azon, hogy a dzsentrit többre becsülje, mint a mennyire a közbecsülést egyéni tulajdonságainak jelessége révén kiérdemelni képes s azért az egyéni jelességek mérlegelésénél a származásnak nemesi vagy polgári voltát teljesen számitáson kívül hagyja.

A mi pedig azt az állítólagos erélytelenséget és bürokrataságot illeti, arról is tisztában volt a közönség, hogy mit tartson felőle. Azoknak az uraknak a szemében, akik így vélekedtek az új alispánról, bürokrata az a közigazgatási tisztviselő, aki intézkedéseiben szorosán tartja magát a törvények- és rendeltetkekhez. „Nin-

czen neki invenciója, a melylyel eligazítsa a dolgokat, ami pedig százszor többet ér egész rakás törvénynél, meg rendeletnél“; gyenge ember ezeknek az a tisztviselő, aki előtt a paraszt nem reszket, hanem bajában bizalommal fordul hozzá. „Hová lesz a tekintély, ha a főbíró komázik a paraszttal s igazat ad neki még az urak ellenében is?“ Persze, aki így beszél, az csak az előtte reszkető, alázatos parasztot látja, de nem tudja, hogy mihelyt túl van a látóhatáron, az a paraszt is megalkotja magának a maga véleményét a „goromba főbíróról“ s olyan kritikát gyakorol eljárása fölött, ami ugyan nem szolgál valami nagy emelésére a kivított tekintélynek.

A nép előtt is manapság már csak az igazságosság, a részrehajlatlanság adja meg a tekintélyt a tisztviselőnek, nem pedig a nagyhangú lehurrogatás, amely mögött bizony nem ritkán megtalálja az üresfejűséget vagy önző érdeket.

Hogy Trixlernek minden ráfogott bürokratasága és gyengesége mellett megvolt a tekintélye a nép előtt, arról tanuskodik az a példás rend, amely észlelhető volt azokban a járásokban, ahol ő működött s mi őt abban a reményben üdvözljük a vármegye élén, hogy ezt a rendet, ezt a tiszta, példás közigazgatást új hatáskörében az egész vármegye területén meg fogja honosítani.

Értesítés.

A kath. autonomiai központi bizottság az összeírási lajstromok ellen netán emelendő felszólamlásokat a folyó hó 17 én, esetleg folytatólag folyó hó 23-án délutáni 6 órakor a katolikus alapítványi épületben tartandó ülésében fogja elintézni. — A választások eredményének összeszámzását pedig az ugyanott jövő augusztus hó 4-én délutáni 3 órakor tartandó ülésben fogja eszközölni. Miről az érdekeltek értesítettek.

Pécs, 1897. július hó 11.

Szautter Gusztáv s. k.
a pécsi kath. autonomiai kerület központi bizottságának elnöke.

zárják. A nap nagyon melegen sütött és a közel fenyvesből átszattogott a fülemüle, meg a rigó szerelmes dala . . . Eliznél mégis ez kivételes állapot volt, mit abból következtünk, hogy hirtelen felültette a fejét és neki-vágott a nagy hársfasornak, mely az erdőbe vezetett. Bandi utána kullogott.

Az ut mellett vékony, hosszú táblákon sárguló buza himbálta millió meg millió magvas fejét, a kalászek közül kipiroslott egy-egy csomó megrépedett össze a margaréta arany-sárga vackoros fehér csillagaival. Messzebb pucéron, ingre vetkőzve, parasztlányok töltögették a kukoricát, a fölturt réten pedig hatalmas dög kergetett egy megrémült anyanyulat . . .

— Nézd Bandi, Caezár megint garázdálkodik! — szólt az asszony bizonytalan hangon társához fordulva.

A fiu nagyon komolyan és nagyon szerelmesen nézett az asszony szemébe. De hamar elröstelte magát és felelet helyett nagyot füttyentett Caezárnak, mely most öles ugrásokkal tartott feléjük, maga előtt zavarva egy megrebbent madarat. — A rettenetes állat, mikor oda ért, végigszimatolta Elizt és szemtelen vigyorgással kapaszkodott föl a mezeten vállára, körmével pedig vékony sebet hasított a bársonyos puha bőrön.

Az asszony felszisszent és ellökte magától a kutyát, majd kipirulva, izgatottan fordult párjához:

— Látod Bandi? Minek engedsz?

Közel voltak már az erdőhöz. Hús levegő tödült ki a fák közül rejtelmes dudolással és pár fenyőbokr eltakarta őket a munkáslányok kíváncsi tekintete elől, kik ingre vetkőzve még mindig kukoricát töltögettek. Fejük fölött nagyot rikkantott a rigó, az erdő méhéből pedig kihallatszott az ózsuta hosszú, siró füttye. A hirtelen lehült levegőben delejes erő vibrált és a fiu, elkapatva, megrészegítve a csodálatos, titokzatos kerettől, hirtelen rányomta tüzes ajkát a másiknak sebes vállára.

Az asszony hagyta magát. Kissé nevetni szeretett volna, meg egy kissé sirni, hanem azért hagyta, hogy a fiu beleharapjon a húzába. Lúktető, kavargó vére néha befutotta az arcát — ilyenkor kiméletlenül rágta a szája szélét — de azért jól esett neki az a zibbatag érzés, mi a fiunak minden csókja után átszaladt a testén, a feje tetejétől egészen a lába ujjáig. Perzselő lehellete a fiu nyakát érte, mire az kérdőleg nézett az asszonyra.

Eliz lehunyta szemét és gyorsan odanyujtotta Bandinak a rózsás, buja ajkait.

Aztán tovább mentek. A fiuról leritt a boldogság és nagyon fáradt volt, az asszony pedig az összebogozott hajával babrált és szintén nagyon fáradt volt. Leültek egy padra. Törrel keresztülütött szív volt belevésve, odább pedig finoman cirkalmazott E

Törvényhatósági közgyűlések.

1. Baranyamegye közgyűlése.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1897. július 12.

Régóta, talán soha sem látott a vármegye öreg székháza egyszerre annyi embert a falai között, mint a mai napon. Tudvalevőleg a közgyűlési teremben a legnagyobb szorongás mellett kétszáznál több ember el nem helyezhető. Ennek a számnak a kétszerese akart ma oda beférkőzni, s ha a sok helybeli érdeklődőt is beszámítjuk, bátran ötszázra tehetjük, akik ellepték ma a megyeház második emeleti folyosóját, a közgyűlési termet s a mellette levő szobákat.

Akik előbb jöttek, természetesen a terembe jutottak, így a siklósi járásbeli bizottsági tagok falánxa, akik egy tömegben jöttek.

Már jóval 10 óra előtt zsongott a nagy terem; tíz felé már ki kellett nyitogatni az ablakokat a nagy hőségnek miatta.

A teremben levők addig kedvükre éljeneztek Horváthot, míg a folyosóra szorultak Barossát és Szinkovichot. Valóságos versenykiabálás volt s ha egyáltalán díjak lettek volna kifizetve, a siklósiak vitték volna el. Ők győzték legjobban szuszszal.

A karzat is zsufolásig megtelt, jobbára világos tolettben levő hölgyközönséggel, köztük a főispán neje s a Fekete-család nőtagjai.

Fejérváry Imre báró főispán 10 óra után néhány perccel harsány éljenzés között a terembe lépett s a következő beszéddel nyitotta meg a közgyűlést:

Tehtetes törvényhatósági bizottság!

A mai közgyűlésnek kétségkívül kimagasló mozzanatát a vármegyei tisztviselői karnak részleges újjalakítása képezi. Bár nem kétlez, hogy a tek. törvényhatósági bizottsági tag urak szavazataikat csakis a jól felfogott közérdek fogja irányítani, mégis figyelemmel az ügy kiváló fontosságára, azt a kérést intézem önökhöz, hogy eltekintve a családi és baráti összeköttetésektől, eltekintve a netalántán létező hatalmi aspirációktól, (Éljenzés) adjanak meggyőződéseiknek kifejezést. Kifejezést adjanak azzal a higgadsággal, melylyel e törvényhatósági teremben mindig találkoztunk s mely itt mindig ottho-

betű kulcsolódott össze egy másik hórihorgas E vel.

— Hát Endre a te neved? — kérdé az asszony vontatottan.

— Nem én faragtam! — szólt a fiu durcásan és eivörösödve.

Megszakadt a társalgás. Bandi érezte, hogy ügyetlenül felelt és hallgatott, Eliz pedig gyönyörködött amannak zavarában. Bandi sirni szeretett volna, de hatalmas vágyakozása az asszony után lenyűgözte gyengeségét. Beszédet kezdett közönséges dolgokról. Elmesélte, hogy volt neki egy him stiglice, mely a párja után döglött.

— Ne izetlenkedjék, inkább menjünk sétálni! — szólt közbe az asszony. — De a hangja megremegett, míg ezt kimondta.

A forrásnál jártak már. Házikó volt a fenyők közé ékelve, Bandi itt készült nemrég' a vizsgájára. Eliz kíváncsi volt, bementek.

A viz ostobán csacsogott, lassan-lassan sötétség szűrődött át a fenyőágak közt és újra hallható volt az őz sirása. Pillanatra pajzán dalától, aztán ijesztő némaság borult az erdőre, az utakra és a házikóra, melyre ráborult a titokzatos csendesség az ő varázásával, a júliusi est minden forróságával, szerelmes, sejtelmes hangulatával adva meg az idillikus befejezést a júliusi történetnek, két szerelmes szívtörténetének . . .

Ábrahám Ernő.

nos volt, ami jelen körülmények közt felette kívánatos.

Ezzel a közgyűlést megnyitottnak jelen tem ki.

Az alispáni jelentés.

Szinkovics Károly olvassa ezután egész terjedelmében a h. alispán által egybeállított évnegyedes jelentést a vármegye közállapotairól.

A jelentés Szily László nyug. alispán érdemeinek méltatásával kezdődik. Rátér ezután a részletekre, melyekből kiemeljük, hogy gazdasági viszonyaink éppen nem kielégítő; az abnormis időjárás, a jég és viharok több helyen tönkre tették a termést. A munkásmozgalmak átlépték a megye határát. A Duna vizállása állandóan magas volt. A kisköszegi gátszakadás alkalmával 70 ház került a víz alá, melyek közül 38 bedőlt. A víz 300 holdnyi területet öntött el. A szerencsétlenül jártaknak Frigyes főherceg 500 frtot, egyesek 85 frtot; a törvényhatóságok 100 frtot, a vármegye 500 frtot küldött az inséges alpból azonnal való szétosztás végett. Szászvárott csendőrök létesítettek. Az egyesületek száma a megyében 199 volt. A közegészség ügye szintén nem mondható kedvezőnek. A kanyaró nagy ki terjedést vón. A védhímlő-oltás megkezerte most folyik. A háziállatokat az idén a szájszél és körömfájás megkímélte; azonban a sertésvesz és orbánc ismét erősen látogatja az amagy is megtizedelt sertésállományt. A köz igazgatás menete általában meg nem zavartatott. Szivér Istvánt a főispán közg. gyakornoknak nevezte ki. A vármegyei pénztár f. évi ápr. 13., május 18. és június 11-én megvizsgáltatott. Az ügyforgalom fokozatosan szaporodott s a központi jegyzői személyzet elégtelen, éppen azért az 5-ik aljegyzői állás rendszeresítése most már elodázhatlan. Fegyelmi vizsgálat 5 körjegyző ellen van folyamatban. A baranyavári községi pénztár ellopása ügyéből kifolyólag az egész előjáróság ellen elrendeltetett a fegyelmi.

A jelentés felolvasása után Simonfay János és Krasznay Jenő pénztárvizsgálatra kiküldettek, a kik eljárásukról a jövő közgyűlésnek tesznek jelentést.

Német Lipót kért ezután szót. Mielőtt tudomásul vennék az alispáni jelentést, indítványozza, hogy fejezze ki a közgyűlés elismerését az alispán helyettes főjegyzőnek; s tekintettel arra, hogy a vármegye az alispán égnegyedévi fizetését, 800 frtot megta karított, a főjegyző kiváló szorgalma elismerésül neki 400 frt tiszteletdíjat szavazzon meg. (Helyeslések.)

Kószits Kamill főjegyző közöni az elismerést, különösen az erkölcsi elismerést; igéri, hogy a jövőben is pontos tisztviselője marad a vármegyének.

Főispán: Azt hiszem, hogy kimondhatom határozatképpen, hogy az alispáni jelentés tudomásul vétetik és Német Lipót indítványa elfogadtatik.

Választások.

Főispán: Az 1886. évi XXI. t. c. 82. §-án alapuló jogomnál fogva a kijelölt bizottságba a magam részéről kinevezem Kardos Kálmán, Mándi Samu és Szefritz István bizottsági tag urakat.

Kószits Kamill főjegyző: A közgyűlés részéről javaslatba hozom Szily László, Német Lipót és Országh Lajos bizottsági tagokat.

Főispán ekkor a gyűlést felfüggeszti.

Ötven percig végezte munkáját ez a hattagu kandidáló bizottság, amit a teremben levők verseny-kiabálása töltött ki. „Éljen Horváth! Éljen Baross! Éljen Szinkovits!” kiáltások keresztezték egymást, kísérve mind egyik pártnak zúgó éljenzésétől. Végre a főispán a kijelölt bizottság tagjaival együtt

viesszajött a terembe, hosszasan csezengett, mire csend állott be. Az ülést — ugymond — folytatónak megnyitom és pedig azzal a kijelentéssel, hogy a kijelölt választmány az alispáni állásra egyhangulag Trixler Károly mohácsi főszolgabíró jelölte ki, mint egyedüli jelentkezőt. (Hosszas éljenzés.)

Kihirdetem ennél fogva, hogy közfelkiáltás útján, egyhangulag Trixler Károly választatott meg.

Kószits Kamill főjegyző indítványára Nádosy István, Biedermann Rezső és Polgár Jenő tagokból álló küldöttség me nesztetett, hogy az ujonnan megválasztott alispánt meghívja a közgyűlésbe.

Trixler Károly diszmagyarban, karosan, mentével a vállán, falrengető éljenzés közt a terembe lép s leteszi az előirt esküt, a minek elhangoztával Waniss, Jilly, Krasznay és Polgár szolgabírók székestül együtt magasra fölemelik a jelenlevők zajos éljenzése közben.

Főispán ezután a következő beszéddel üdvözölte az új alispánt:

Baranyamegye közönsége tekintetességedet emelte egy szívvvel, lélekkel az alispáni székre. Tette ezt azért, mert meg akarta jutalmazni hosszú évek odaadó buzgalmát, sikereit s mert azt vélte, hogy tekintetességed jellemében, tudásában s a köz igazgatásban való jártasságában feltalálja az alispáni állás sikeres betöltésének teljes garanciáit.

Tekintetességed elfogadta a megtisztelő megbízatást, letette a hivatali esküt. Engedje meg, hogy röviden jelezzem, mit vár e vármegye közönsége első sorban öntől.

Szigoru öre legyen a törvénynek. Elvárja, hogy ezeket, valamint a törvényes szabályrendeleteket példásan végrehajtsa. Elvárja, hogy a vármegye kulturális, köz gazdasági érdekeit felkarolja. Elvárja, hogy a köz igazgatást erős kézzel vezesse és arra a színvonalra emelje, hogy a mai elavult rendszer hiányai kevésbé legyenek érezhetőek, hogy így nyugodtan minden belső rázkódás nélkül várhassuk be a köz igazgatás nagy reformjának életbeléptetését.

Meg vagyok győződve, hogy tekintetességed meg fog felelni állásának, épp azért örömmel üdvözölöm, mint Baranyavármegye alispánját, Isten áldását kérve működésére. (Kézét fog az alispánnal)

Trixler Károly alispán: Méltóságos főispán ur, tekintetes törvényhatósági bizottság! Első szó, mely ezen ünnepélyes percben ajkaimra jő, a hála és köszönet szava, azért a kitüntető bizalomért, hogy a mai napon a legdiszesebb és legfontosabb állásra megválasztottak.

Harminc évvel ezelőtt ajándékozott meg e megye először a bizalommal és ezen ténye által engem a megye fiává fogadott; s egészen a mai napig bizalommal, szeretettel és jóindulattal halmozott el. Magamat mindig a vármegye édes fiának tekintetem s kötel meim hűséges betöltése képezte legfőbb igye kezemet, és most mégis az aggódásnak némi érzete fog el engem, mert felfogom a súlyát helyzetemnek és a képzelet szárnyain elszállok lelkemben azokhoz a férfiakhoz, a kik ebben a vármegyében elődeim voltak: vajjon én, aki sem fényes családi névvel, sem nagy vagyonnal nem bírok, fentarthatom-e azt a tekintélyt, mely az alispáni állást ebben a vármegyében mindenha körülragyogta?

Engemet nem a hűség és a hatalom utáni vágy, hanem a bizalom emelt díszes állásomra. Ilyen tudattal akarom kiérdemelni tehát az önök jóindulatát a jövőre nézve is.

Röviden jelzem most azokat az irányelveket, melyeket új állásomban követni szándékozom.

Mint a vármegyének első választott tisztviselője, a vármegye autonómiáját, önkormányzati jogát tiszteletben fogom tartani; azt min-

dentekintetben érvényre fogom emelni és minden törvényes eszközzel megvédeni.

Törekedni fogok, hogy a közigazgatás jó irányban haladjon, szigoruan végrehajtom a törvényeket, a törvényes rendeleteket, a személy és vagyon, valamint a jogbiztonságot megóvnom és egyesek jogos érdekeit kielégitem. A visszaéléseket szigoru ellenőrzéssel megszüntetem és lehetetlenné teszem a szükség esetén illő módon meg fogom torolni.

A községek adminisztrációjára, különösen a községi vagyon kezelésére fő gondot fogok fordítani, mert ez képezi alapját a jó közigazgatásnak.

Törekvésem lesz, hogy a vármegyében lakó különböző vallásu és nemzetiségű lakos sága közt a testvéri és a közös haza iránt való szeretet ébren tartassék s egyáltalában igyekezni fogok, hogy összműködésemmel a többi tisztviselő társaimmal a vármegye jólétét előre vigyem.

A tulajdonképpeni szoros közigazgatáson kívül vannak még problémák, melyeket sem törvény, sem rendelet nem írnak elő. Ezeket a problémákat a társadalmi nagy mozgató erőknél kell keresnünk. Igyekezni fogok minden ilyes természetű ügyben a társadalom érdeklődését fölébresztetni; mert a haladás problémája elől művelt ember el nem zárkozhatik.

De hát ezelőtt sem zárkozhatott el; mert ha csak egy rövid visszapillantást vetünk e vármegye társadalmi tevékenységére, két remek intézetet, az árvaházat és a megyei kórházat találják, melyek fényt derítenek az akkori az akkori intézők, Kardos és Szily neveire.

Részemről programot mondani, hogy mit fogok tenni, ebben a pillanatban nehéz volna.

A vármegyében égető szükség volna egy földművelési iskolára és egy vincellérképezdésre; továbbá egy szegényházra s végül hogy a vármegye székhelye távbeszélővel összeköttesék a vidéki szolgabíróóságokkal.

De ezek csak a jövőnek szép reményei, mert az utolsó évtizedben a vármegyét ért csapások, a filloxera-vesz, a mezőgazdasági válság stb., leszállította a nagyobb alkotások teréről. De meg vagyok győződve róla lelkemben, hogy anyagi viszonyaink változtával beáll a haladás s hogy ez iránybani törekvésem pártfogásra talál e teremben.

Még egy meleg óhajom van, ez az a vágy, hogy Baranya vármegyének testvér törvényhatóságával, Pécs sz. kir. várossal a legjobb testvéri viszonyban, egyetértésben haladhassunk célunk felé s hazafias érzelmmel együtt működve a hazának jó szolgálatot tegyék.

Ezek után még egy kérést! Ha önök otthonukba visszatérnek, vigyék el szives üdvözlőtem hozzátartozóiknak, hűveiknek s jelentsék ki előttük, hogy az új alispán jó atyja akar lenni e megye minden lakosának s hogy ajtaja mindig nyitva áll szegénynek, gazdagnak egyaránt s különösen az üldözöttek nyerhetnek bajaikra nála gyors orvosszert.

Méltóságos főispán ur! mélyen tisztelt tekintetes törvényhatóság! Dióhéjba szorítva ez volna alispáni programom, ez a zászlóm, mely alatt szeretettel szolgálom önöket, hűséget várok e zászlóhoz, kik alatta működnek, hogy így együtt küzdjünk e vármegye boldogulásáért.

Kérem tehát, miszerint a belém helyezett bizalmukkal továbbra is ajándékozzanak meg támogatásnak működésemben. (Hosszas, zajos éljenzés.)

Kószits Kamill főjegyző átadja ezután a vármegye hatalmi jelvényeit: a vármegye pecsétnyomóját, a pénztár és irattár kulcsait.

Trixler alispán átveszi, igérvén, hogy becstülettel fogja azokat megőrizni s kezelni.

Főispán: Az ekként megüresedett mohácsi szolgabírói állásra a kijelölt választmány egyhangulag a következőleg ejtette meg a jelöléseket: Első helyen Szinkovits Károly, (Zúgó éljenzés.) második helyen Baross Kálmán, (Zúgó éljenzés.) harmadik helyen Horváth István (Szünni nem akaró zajos éljenzés.)

Miután névszerinti szavazás iránt szabályszerű írásbeli kérvény adatott be, azt ezennel elrendelem.

Két szavazatszedő küldöttség lesz. Az egyik Szeifritz István elnöklete alatt, Vargha Alajos, Darázs Ödön dr. s Jeszenszky Ferenc tagokból és Lechner Viktor jegyzőből áll. A szavazási helyiség a várnagy szoba, szavaznak pedig az A—K. betűig.

A második küldöttség Német Lipót elnöklete alatt Szily Tamás, Külley Zoltán dr., Stajevits János tanukból és Weidinger Jenő jegyzőből áll. Szavazási helyiség az árvaszéki irattár, szavaznak pedig az L—Zs. betűig.

Fél 12 ót mutatott a terem órája, midőn a főispán az ülést felfüggesztette.

A szavazás egész háromnegyed 1-ig tartott. Az eredménye előzetesen kiszivárgott, mert még a hivatalos enunciació előtt, midőn Szinkovics a terembe lépett, hívei erősen megéljenztek s egynehány fiatal kollegája a levegőbe kapta. Szily volt alispán jóleső örömmel gratulált, két kézzel szoritván meg volt kedvence kezét.

Miután főispán újólag megnyitotta az ülést, Szeifritz kanonok megtette előterjesztését a szavazás eredményéről.

Beadatott összesen 357 szavazat. Eből kapott

Szinkovits 168-at,
Baross 116-ot,
Horváth 73-at.

Főispán: Kihirdetem e szerint, hogy Szinkovits Károly mohácsi főbíróvá megválasztott.

Szinkovits tartott ezután egy sikertült kis beszédet, melyben megköszöni megválasztását.

Főispán: Az ekként megüresedett I. aljegyzői állásra a választmány egyhangulag Lechner Viktor II. od aljegyzőt jelölte, (Éljenzés.) Azt hiszem, hogy kijelenthetem, hogy Lechner Viktor I. aljegyzőnek közfelkiáltással megválasztott.

A II. ik aljegyzői állásra első helyen Weidinger Jenő és második helyen Gál László Maros-Torda megyei II. od aljegyző jelöltetett. (Éljen Weidinger!)

Azt hiszem, hogy kimondhatom, hogy II. od aljegyzőnek egyhangulag Weidinger Jenő megválasztott.

Ily módon aztán árvaszéki jegyző Simon József lett egyhangulag Gyuris Elek ügyvéddel szemben.

III. od aljegyző ifj. Eötvös Gusztáv, IV. od aljegyző Szivér István.

Az 1886. XXI. t. c. 81. §-ában biztosított jogomnál fogva Borbély Kálmán budapesti lakos, végzett jogászt közigazgatási gyakornokká nevezem ki, oly feltétellel, hogy az előirt államvizsgát egy év alatt tegye le s szolgálatára a siklósi főszolgabíró mellé osztom be.

Dr. Harmos Árpád és dr. Blau Adolfot tisztületbeli járásorvosokká nevezem ki.

Ezután úgy az ujonnan megválasztottak, mint a kinevezettek leteszik az esküt. A főispán mindenikkel kezét szorit.

Megkezdődött ezután az általános népvándorlás, a terem majdnem teljesen kiürült, a karzaton egy lélek sem maradt s következett a tárgysorozat 5-ik tétele.

Nagyobb vita csak a kormány üdvöz-

lésénél volt, de úgy ez is, mint a következő tárgyak, valami 100-an az állandó választmány javaslata értelmében lőnek elfogadva.

Az előadó elfújta a tárgysorozatban feltüntetett címeket azzal, hogy „jóváhagyandó lenne“, mire a főispán nyomban kimondta az „Elfogadtatik“ szóval a határozatot, a mihez 24 bizottsági tag, jobbára tisztviselők asszisztáltak.

Mivel ellenzéki nem volt a teremben, a hivatalos lapra vonatkozó állandó választmányi javaslat is elfogadtatott azzal, hogy elvileg mi sem áll utjában, hogy a vármegye hivatalos lapot tartson fenn, mégis, mivel a dolgot az alispán eléggé nem ismeri, neki adatik ki tanulmányozás végett, hogy a jövő közgyűlésig levelezzen e tárgyban a tártörvényhatóságokkal s azután tegyen róla jelentést.

Három órára ozután lepörgették az összes tárgyakat s a meghívottak elmentek a „Hajó“-ba, hogy megizleljék az új alispán és az új mohácsi főbíró pezsgőjét.

2. Közgyűlés a városnál.

Pécs szab. kir. város törvényhatósági bizottsága is tartott ma rövidcske közgyűlést, melyen érdemileg már korábban elintézt két ügy nyert formai befejezést.

Az első ügy a budai városi vasútállomás költségeinek fedezése volt, melyre nézve a miniszter a felveendő kölcsön kötvényének közgyűlési tárgyalását és elfogadását kívánta.

Majorossy polgármester előterjeszti, hogy a közgyűlés megbízásából felszólította a helybeli pénzintézeteket, hogy a budai városi állomás költségeire szükséges 49.000 frt kölcsön nyújtása iránt tegyenek ajánlatot. A pécsi intézetek közül kettő tett ajánlatot: a pécsi takarékpénztár, mely a kérdéses összeget 5% kamattal, félévenként utólag törtenő kamatfizetési kötelezettséggel — és a pécs-baranyai központi takarékpénztár, mely 4.9% kamattal, negyedévenkénti utólagos kamatfizetés mellett ajánlkozott kölcsönkép nyújtani. A pécs baranyai központi takarékpénztár ajánlata előnyösebb lévén, a tanács ezzel az intézettel ajánlja megkötni a kölcsöntügyletet.

Ezután Tróber Aladár dr. főjegyző felolvasta a kötelezvény szövegét, melyből a fentemlitett feltételeken kívül megemlítendőnek tartjuk azt, hogy a kölcsönadó intézet két éven belül nincsen jogosítva felmondani a tőkét, de a város negyedévi felmondás után előbb is visszafizetheti azt.

A közgyűlés ezt a kölcsöntügyletet egyhangulag elfogadván, a polgármester megjegyzi, hogy a zágrábi vasuti igazgatóság már ki is irta a pályázatot a budai városi állomás munkálataira, a melyekre nézve az ajánlati határidő július hó 20-án fog lejárni. Eddig az időkig remélhető a most elfogadott kötvénynek kormányhatósági jóváhagyása is, a mely esetben a kölcsönt nyújtó intézet a felvett összeget közvetlenül a magyar államvasutak központi pénztárába fogja beszolgáltatni.

A határozat kimondása után szót emelt Záray Károly dr. s figyelmeztet arra, hogy biztos tudomása szerint az államvasutak a város költségén építendő budai városi állomásból hasznat akarnak húzni a központi pályaudvar kibővítésénél, amennyiben az eredeti tervtől eltérőleg a központi pályaudvart inkább hosszirányban szándékoznak bővíteni, úgy hogy a teherpályaudvar egészen a megyeri ut irányában húzódnék, mert azt tartják, hogy a kinek ez messzire esik, az használja a budai városi állomást. Ez olcsóbbá tenné az államvasutaknak a pályaudvar építését a nélkül, hogy a város hozzájárulását is aránylag leszállítanák, sőt ez a városra még újabb áldozattal is járna, mert akkor a

teherpályaudvarhoz új utat is kellene építenünk. Kéri azért a polgármestert, hogy tegyen lépéseket a pályaudvar építési terveinek a város részére való megszerzése iránt, hogy ellenőrizhessük az építésnek olyan kivitelét, a melyhez mi a 84.000 frtos hozzájárulást köteleztük.

Polgármester kijelenti, hogy a határozat kimondása után még kapcsolatos ügyek tárgyalásának sem lehet helye, azért a Záray által felvetett kérdésben határozat sem hozható. Megnyugtatóan azonban kifejezést ad abbéli meggyőződésének, hogy erkölcsi lehetlenségnek tartja, mikép a kormány eltérjen a közigazgatási bejárás nyomán már megállapított bővítési és építési tervektől, de jogilag sem hárulhat kár a városra az esetleges változtatással, mert a város a 84.000 frt hozzájárulást éppen arra való tekintettel szavazta meg, hogy új utak építésére nem lesz szükség. Különbén az óvatosság nem felesleges s azért igéri, hogy az építési tervek megszerzése iránt lépéseket fog tenni, de erre közgyűlési határozatot provokálni felesleges.

A közgyűlés második tárgya gyanánt a polgármester előterjesztette, hogy a zirciek gimnáziuma előtti terras eltávolítás a tárgyában hozott közgyűlési határozatot a miniszter helybenhagyta. Az elhordási és átalakítási munkálatok költségeiből a város terhére eső 2050 frtot a tanács a Rudolfinum alapból javasolja felvételni a közevetvám jövedelméből teljesítendő hat évi törlesztésre és 5% kamat mellett.

Az erre vonatkozó kötelezvényt a közgyűlés egyhangulag elfogadta azzal, hogy a terras eltávolítása még az iskolai szünidő alatt megtörténjen.

A hitelesítő bizottság kijelölése után a közgyűlés d. e. 1/2 10 órakor véget ért.

H i r e k.

Pécs, 1897. július hó 12.

A nap szenzációja.

— Mi történt? —

A redakcióba indultam; az idő meglehetősen előrehaladt, kelleténél tovább pletykáztunk rendes asztal-társaságunkban és ugyancsak siettem. Ilyenkor nem szívesen veszem, ha utamat állja valaki, még ha nem is hitelező, hanem jóakaróm is. Tudvalevőleg pedig én kevesebb jóakaróval, mint hitelezővel dicsekedhetem s így érthető, ha az idő előrehaladottságát sem tekintve, rendesen sietve haladok át az utcákon.

Igy siettem én ma délután is, mikor egy köztisztelőben álló uri ember megállított.

— Hová fut?

— A szerkesztőségbe.

— Talán tud már arról a kártya botrányról...?

Nagyot néztem.

— Még semmit.

— No lássa, pedig történt egy kávéház külön szobájában két igen előkelő ur között. Hamis játék, jegyekkel ellátott kártyák, tenger pénz! Ah, igazán nagy botrány. Ritkaságba menő szenzáció a mi csendes társadalmi életünkben.

— Kik között történt? érdeklődtem tovább.

— Hogy kik között történt? Hát inkább embernek tart ön engem? Nem, nem; a neveket én tölem nem fogja ön meg tudni soha...

Azzal köszönt, én is köszöntem. Ő tovább sétált, én tovább futottam. Alighogy a piacra érek, egy másik köztisztelőben álló ur állja utamat.

— Ah, van szerencsém!

Hirtelen azt akartam mondani, hogy akkor tegyen lutriba; de mikor rátekinttem,

más gondolatom támadt s udvariasan viszonoztam a köszönést.

— Hová rohan?

— A szerkesztőségbe.

— Tudja talán már, hogy Figura Demeter és Kecse Kálmán nagyságos urak között mi történt egyik kávéházban.

— Mi történt? kérdeztem.

— Nem tudja, akkor nem is mondom el. Én diskkrét ember vagyok s tölem az esetet nem fogja ön megtudni soha.

Ő elsieltett és én ime így tudtam meg, hogy mi történt Figura Demeter és Kecse Kálmán nagyságos urak között egy főtéri kávéházban.

Argus.

Napirend 1897. július 13-án.

Naptár: kedd, jul. 13. — Róm. kath.: Jenő. — Prot.: Jenő. — Görög-kel. (jul. 1) Döme. — Zsidó: Thamusz 13. — Nap kél 4 óra 1 perckor; nyugszik 7 óra 37 perckor. — Hold kél este 7 óra 27 perckor; nyugszik éjjel 2 óra 31 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 18 Celsius fok meleg; légnyomás 751. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változó felhőzet mellett, jelentékeny csapadék nélkül hűvös idő várható.

Közigazgatási bizottság ülése a vármegyeházán d. e. 10 órakor.

Katonai felülvizsgálat a vármegyén reggel 8 órakor.

(A nemzeti Kaszinó estélye.)

Bár kevesen jöttek el a kaszinó tagjai közül a szombaton megtartott nyári estélyre, mégis ez kedélyességben az előbbi estélyeket fölülmulta. A tagokat nem a közöny tartotta vissza, részint a cirkusz és a bűvész előadás vonta el a figyelmet, részint a tagok fürdőhelyeken vannak, vagy a szállókban tartózkodnak. De a kik eljöttek, kedélyesen elbeszélgettek egymással Rác Gusztó zenéje mellett, a fiatalok pedig táncba kezdtek előbb

a szabadban, később a teremben, — és tartott a mulatság mindaddig, míg csak a kiltört nagy tűz híre nem érkezett a mulatókhoz. De erre már szétoszlottak, ki a tűzhöz ment, ki meg haza, a lámpák is kialudtak és sötétség lett, hol még néhány perc előtt vig kacagás és pohárcsengés volt hallható. Tudósítónk a hölgyek közül ott látta a következőket: Fekete Irma, Kovácsffy Mimi, Lányi Margit, Opris Angela, Pilch Böske, Radocsay nővérek, Rihmer Margit, Szommer Irma, Szinkovics Iona, Tallián Emmi, Zsiga Gizella, Fekete Mihályné, Kovácsffy Kálmánné, dr. Krasznay Miklósné, Opris Péterné, Pilch Antalné, Radocsay Sándorné, Rihmer Istvánné, Szinkovits Károlyné, Szinkovits Györgyné, Tallián Zsigmondné.

— (Autonomiai képviselőválasztás.) A székesegyházi plébánia területén tegnap délután fejezték be a képviselőválasztás ügyében a szavazatok beszedését. A plébánia területén összesen 1116 választó van, kik közül azonban csak 237 adta be szavazatát. A szavazatok közül kettőt Kardos Kálmánra adtak; a többi 235 mind Erreth Jánosra esett. A szigeti-külvárosi plébánia területén tegnap kezdődött a szavazás, melyet ma délután hat órakor fejeznek be.

— (Eljegyzések.) Taky Gyula, székesegyházi karénekes, a Pécsi Dalárda jeles baritonistája, szombaton este tartotta el jegyzését Schlauch Annával, Schlauch Ferenc építész leányával. — Csupij Béla honvédhadnagy, a pécsi zászlóalj segédtszije, eljegyezte Buregh Irént, özvegy Buregh Pálné leányát.

— (Új plébános.) Schmeller Alajos, báttaszéki segédlelkész a vallásügyi miniszter a rácmcsekei plébánosi állásra kinevezés végett betérjesztette a püspöki hatósághoz.

— (Kinevezések.) Az igazságügy-miniszter Nagy Károlyt a mohácsi és Föglér Dezsőt a dunaadonyi járásbíróhoz irnokokká kinevezte.

— (Népgyűlés.) A szocialista „vezérek” tegnap ismét népgyűlést tartottak a városi Tornacsarnokban. A népgyűlés délelőtt háromnegyedtíz órakor kezdődött és fél-tizenkét órakor ért véget s minden tekintetben esendes lefolyású volt, úgy látogatottság, mint napirend dolgában. Ugy látszik, maguk a szocialista vezetők fogják majd belátni, hogy a népnek más dolga is van, mint unostalan az ő prédikációikat végighallgatni s ha látják, hogy gyakori gyűléseikkel sem tudnak nagyobb érdeklődést kelteni, akkor majd kellő számra redukálják ugynevezett népgyűléseiket, melyeknek hallgatóit mindig egyugyanazon réteg, a nagy részben városi munkásság adja. Bár a tegnapi gyűlésre is be volt invitálva — úgy látszik — egy csomó bányatelepi és szabolcsi munkás, de bizony azok nem jelentek meg. A gyűlés elnököt és jegyzőt választván, a fősónok Wankó Kálmán volt, a ki Amerika felfedezésétől kezdve hosszasan fejtegette a munkások helyzetét, a munkás kérdést és annak megoldását. Bár beszédében célzott az amugy is elégedetlen építőmunkások helyzetére s megtámadta a Dunagőzhajós Társaság bányáinál a munkások helyzetét is, mégis elég higgadt s tárgyilagos volt a beszéde s gyakran hangsúlyozta, hogy ők nem izgatnak s a törvény korlátain belül komoly akció útján akarják a munkások helyzetét javítani, ideértve a kis iparosokat és a kisgazdákat, mezői munkásokat is. Beszélt még a sajtószabadságról és a cukorprémiumról is s a mit egy óra hosszat tárgyalt magyarul, azt a gyűlés végén németül is elmondta. Pikáns érdekesség volt különben, hogy Vojtek Julcsa nevű munkás

ságomat és hogy csak neki engedném meg, hogy rózsás bilincseivel rabszolgájává tegyen! — Rendelkezzék felettem, rabszolgája vagyok!

Ottoniet zavartá tette ez a gyors és szenvedélyes nyilatkozat.

— Elfogadom lovagias oltalmazását s egyszersmind tudomására adom, hogy ez az ember, halálos sértegető magaviselete miatt szerelmemet örökre elveszítette.

— Legyen irgalmas, Nagysád! Engedje meg, hogy megboszulhassam a drága szívében ejtett sérelmet!?

— Holnapig várjon, még sokkal izgatottabbnak érzem magam, semhogy kívánságára a kellő választ megadhatnám.

— Jól van, várok. De egyelőre esedezem, ajánlódokozzon meg bizalmával. Legalább biztasson boldogabb jövő reményével.

Pollwitznak nem volt oka a busulásra, mert úgy látszott, hogy a szép szerencsétlen napról-napra boldogabbnak érezte magát Dobricban. S bár minden pillanatban bocsánatot esedezett idegessége miatt, még sem győzték jókedvét, örökös csacsogását és kitűnő zongorajátékát csodálni, ha időről-időre annyira leereszkedett, hogy nyugágát elhagyva, társaságukba keveredett.

A kastély női vendégeihez a süket Smaít grófnőn kívül még Moritz őnagysága — egy szikár, barna nő, ki a lovat ép oly ügyesen kezelte, mint a fegyvert — tartozott. Nagyon keveset beszélt Ottonieval, de annál többször járatta kutató szemét rajta végig. Ugy mutatták be, mint özvegyet, aki azonkívül a vendégszerető házában tartózkodó orosz generálisnak az unokahuga is.

— Zsákmányát nem szabad itt felejtetni! — szolt a vadat csodáló vadász, maga után vonszolva a fenevadat.

— Ássák itt el! — szolt sötéten Kernow.

— Ó nem. Hova gondol, ilyen ritka példányt. Ebből a menyasszonyának szőnyeget kell készítenie.

— Hozzá méltó ajándék volna!

Ezek voltak elveszett vőlegényének hozzáintézett utolsó szavai.

A szán utnak indult, néhány lovastól kísérve, míg a többi része érdekesebbnek találta a vendégszerető Pollwitz gróf s a titokzatos szépség kíséretében hazatérni.

— Szokott-e nagysád lovagolni?

Vad tekintettel szemlélte Ottonie a szemei előtt mindinkább eltűnő szánt s elvesztett kedvesét, aztán figyelmét a gróf felé fordítva, kérdésére ekkép válaszolt:

— Szoktam volt néha, de nem férfi nyeregben.

Tehát nem marad egyéb hátra, mint az utat az erdőn át gyalog megtenni!

— Feketém boldognak fogja magát érezni, ha Önt is, mint édes terhét hátán érezheti. Bizzék bennem Nagysád; tessék megengedni, hogy lovamra felsegítem!

Rezignálva engedte Ottonie, hogy a gróf kívánságának eleget tegyen. A szokatlan kavalkád most Dobric felé tartott. Elöl száguldott a gróf fekete lován, szép sápadt hölgyével a kastély felé, akárcsak egy középkori lovag szűz zsákmányával, a kit egy csunya szőrnyetegtől rabolt el. Kiséretük két vadász legényből állott; ezek egy kiterített ponyván a Kernow által elejtett vadat cipelték s azon tanakodtak, hogy mit füllentsenek a farkaskalandhoz, ha cimboráik majd kérdezősködnék tőlük. Ottonie gondolataiba merülve ült lovagja karjában.

leány is beszélt, a kinek a beszédén meglátászt, hogy úgy tanulta be s a rövid frázisokat le is verklizte rövid öt perc alatt, a szociáldemokrácia zászlaja alá invitálva a munkásnöket is. Beszéltek még Szabó József és Horváth Lajos, a kik — úgy lát szik — csak azért szóltak, hogy a gyűlés szónoka egyedül ne maradjon a placcon. A gyűlésen a rendőrhatalóságot Oberhammer Antal, rendőrfogalmazó képviselte, Kovács Antal rendőrbiztossal kíséretében.

— **(Autonomiai képviselőjelölés.)** A szentlőrinci választókerület katolikus polgársága tegnap látogatott értekezletet tartott az autonomiai képviselőjelölés tárgyában. Az értekezlet Jeszenszky Ferenc elnöke alatt a kerületautonomiai kongresszusi világi képviselőjelöltjévé egyhangulag Országh Lajos kisteleki földbirtokost kiáltotta ki.

— **(A pécsi polgári kaszinó)** szombaton este igen sikertült nyári estélyt rendezett. Az estélyre igen szép közönség gyűlt egybe, megtöltvén a kaszinó kerthelyi ségét és termeit is s a 44-ik gyalogezred zenekarának hangversenye mellett a legkedélyesebb mulatságot rögtönözték. Volt tánc is, melyben igen sok fiatal leány és szép asszony vett részt s a tagok csak elismeréssel adózhatnak a kaszinó vezetősége iránt, hogy az unalmas nyár évadján ilyen minden tekintetben kellemes mulatságot szerzett nekik.

— **(Halál az árokban.)** Egerszegi tragikus halállal mult ki egy kis fiu. Ugyanis — mint tengerini levelezőnk írja — Ósz Ferenc, egerszegi molnárnak öt éves kis fia, a malom melletti árokba véletlenül beleesett s annak vizében, mire észrevették, már megfuladt. A szerencsétlen halállal kimult kis fiu egyetlen gyermeke volt szüleinek s azok fájdalma le sem írható borzasztó halála

felett, melyet egyedül a szerencsétlen véletlen okozott.

— **(A tüzoltók néptünnepélyét.)** melynek megisméltése tegnapi volt kitzűve, részben a kedvezőtlen, borongós időjárás miatt, részben pedig, mert a Schreiber-féle fakeskedés égésénél ugyis elég mulatságuk volt tüzoltóinknak, — tegnap nem tartották meg. A néptünnepélyt most már majd csak szeptemberben fogják megtartani, miről annak idején értesíteni fogja a közönséget a rendezőség.

— **(Visbefultak.)** Guzaván József 15 éves parasztfiu, Ócsényben a rét melletti tóba fürdés közben befult. — Fehér László, szegvárdi lakos harmadfél éves fia pedig játék közben a kutba esett. Mire kihúzták már meg volt halva.

— **(Mehalt az alvó fakir.)** A tüzoltó-néptünnepélyek alvó fakirja, a „Hajó“ szálloda mindenesé, a kit Gyuri néven ismert az egész város, tegnap a kórházban meghalt. Még a folyó hó 4-ikén félbemaradt néptünnepélyen is ő volt az alvó fakir, de másnap már a teljes életében mértéktelenül élvezett szesz ital hatása alatt delirium tremensbe esett, úgy, hogy be kellett szállítani a kórházba. Ott aztán kihuzta az egész hetet, míg tegnap a halál végzett vele. A jóképű, örökké vigkedvű Huber Gyuri már 43 éves volt; a vas megyei Alsó-Szobnokon született s a mézárasmesterséget tanulta. Pécsre 1885-ben jött, a hol Bertics János vendéglősnél lett csapos és tizenkét év alatt végig próbálta csaknem az összes pécsi vendéglősöket és szállodásokat, míg végre a „Hajó“-ban jutott nyugalmas révhöz. Szépen keresett, mert ügyes és használható ember volt; csak az italok szeretete volt egyetlen gyenge oldala s most ez okozta a halálát is.

— **(Két betörés.)** Eddig még ismer-

etlen betörök Tóth János szabolcsi lakos házából tizenhat forint értékű, — Németh József, szalantai lakos házából pedig harminc forint értékű ág- és ruhaneműt loptak el. A betörök mindkét helyen az ablakon áthattoltak be a lakásokba és összeszedvén, a mi összeszedhető volt, aszal odább álltak, még mielőtt észrevették volna őket. A két betörés tetteseit nyomozza a csendőrség.

— **(Halálozás.)** Kissasszony József, Baranyavármegye árvaszéki jegyzője, ma reggelre, életének 26 ik évében, hosszas betegeskedés után, elhunyt. Temetése holnap (kedden) délután 6 órakor lesz a buza-tér 11 szám alatti házból a budaikülvárosi köz-eirkertbe. Az elhunyt előbb a városnál volt községi bíró, de a tavalyi tisztújításon megyei árvaszéki jegyzővé választott meg. Már akkor betegeskedett s ebben az évben alig járt már hivatalába s hat havi szabadságot is kapott egyik legutóbbi közgyűléstől. Halálát özvegy édesanyja, három testvére és nagyszámu rokonság gyászolja.

— **(Meggzőkött tolvaj.)** Háj Ignác, villányi lakoshoz, szolgálatba állt a napokban Klein Hermann, villányi illetőségű péksegéd. Rövid ideig tartotta azonban ki a szolgálatban, mert egy szép reggelen csak hült helyét találták. Hült helye volt azonban a gazdája ezüst zsebórájának és egy csomó ruhájának is, a mit mintegy tizenhét forint értékben magával vitt örök emlékül a tolvaj péksegéd. Az esetet a káros bejelentette a villányi csendőrségnek s most keresik a megsgzőkött tolvajt.

— **(Cigányvér.)** Stojanovics Milutin, sároki lakostól a napokban hat darab tyukot elloptak. A tolvajt a környékbéli cigányok között nyomozták és a cigányvér iránt táplált gyanu beigazolást is nyert, mert kitudódott, hogy a tyukokat Ivánovics

— Nem visz Rothbergbe? — szólt lovaglásuk kezdetén félg kérdőleg, félg parancsoló hangon.

— Nem, nem Nagysád!

Dobricba szállítom! Néném, Smart grófnő, aki meglehetősen idős hölgy, viszi a háziasszonyi szerepet kastélyomban s ép azért bátorkodom vendégszerető hajlékomat rendelkezésére bocsájtani!

Otonie nem szólt semmit. Kiálhatatlannak találta Pollwitz grófot, de mit tegyen? Más kibuvó helye nem maradt. S aztán meg a világ minden kincséért sem birta volna ki Kernow tekintetét. Adlahoz csak akkor szándékozott visszamenni, ha arról értesítették, hogy Kernow s a borzasztó Jancsika ismét visszatért az erdeilakba. Eltökölte, hogy betegnek tette magát, csak hogy valami ürügye legyen a Dobricban való maradáshoz, amit senki sem vethet szemére, hiszen ott volt Smart grófnő — bár jól tudta, hogy e tisztességes matrónáról az a hír kering, hogy Monte Carló legszenvedélyesebb látogatói közé tartozik. De mit törődött most ezzel. A grófnő hajlott kora és cimere megvédte őt a világ rágalmaitól.

Fekete ügyesebb volt, mint a többi ló, jóval előbbre volt azoknál. Pollwitz Otonie füléhez hajolt s szenvedélyes hangon suttopta:

— Gyalázatosan megsértették szép, királyi teremtes! Bár csak joggal felruházva, megvédelmezhetném és megtorolhatnám ezt a szégyent.

Otonie arca lángba borult; hirtelen megfordulva, kémlelve nézett Pollwitz gróf arcába.

— Bizzék bennem! — folytatta a gróf. Annak az embernek a magaviselete, akit ön jegyesének neve-

zett, alávaló! A helyett, hogy önt, — miután a balga gyermek vádolni merészelt, — megvédelmezte volna, feltűnő sértő módon összeharapta ajkait s hallgatott. Ugy hiszem, ez az eljegyzés egyszer s mindenkorra lehetetlenné vált. Gondoljanak a többiek, kik e jelenetnek szemtanui valának bármit is, gondolják, hogy ez a megsebesülés fájdalmának tulajdonítható, én épp oly jól tudom, mint magácska, drága gyermekem, hogy ez előre kigondolt s eltökölt rosszakarát volt!

Otonie eltakarta kezével arcát s ajkait összeharapva, hallgatott.

— Tegyük fel, hogy tényleg úgy történt volna. Nos hát, akkor annál inkább kellene önt imádni, szeretni s tisztelni, mert ebből azt a következtetést vonhatta volna le, hogy az ő élete önnek sokkal drágább és kedvesebb, mint e nyomorult fiué! Különösen most, hogy a dolog ily jól végződött.

— Gyalázatos módon megbántott. Milyen iszonyu az én boldogtalanságom — panasolta Otonie, könyekre fakadva.

— Nem, nem, boldogtalan leány! — vigasztalta Pollwitz, magához ölelve. Ilyen válságos pillanatokat követi a szerencse. Tessék csak odanézni: mint csillognak, villognak kastélyom kupolái, mintha már előre tudnák, hogy rövid idő múlva milyen kincset fognak üdvözölhetni. A legritkább kincset; egy ritka, szép csillogó kincset. Ne vegye rossz néven igaz szivből fakadó őszinte elragadtatásomat — folytatta Pollwitz. — Nem tehetek róla, hogy szájam azt mondja ki leplezetlenül, amit a szivem érez! Egykor fogadást tettem, hogy csak rendkívüli szép hölgyért áldozom fel szabad-

Kata, sároki cigányasszony emelte el. Most majd a bíróság végez a tolvaj cigányasszonnyal.

— **(Vajay — mint életmentő.)** Bölcskén Vajay István vikárius és Bence Sándor kántor-tanító többek társaságában fürdeni mentek. Fürdés közben Bence Sándor ballépés következtében, a csolnokról a vízbe esett és olyan súlyos sérülést szenvedett a fején, hogy eszméletlenül merült alá. Erre Vajay elszántan vetette magát a hullámok közé és rövid pár pillanat alatt már a partra vonszolta kedves mesterét. Bence sérülése nem veszélyes.

— **(Agyonütötte a föld.)** Tiszmann Ignác 14 éves báttaszéki kőmives tanonc egy pince ásásával foglalatokodott, midőn — eddig még ki nem derített módon — a föld reá szakadt és maga alá temette. A főszolgabíró rögtön megjelent a helyszínén, jegyzőkönyvet vett fel az esetről s azt az esetleges bűnös mulasztás megállapítása és megtorlása végett áttette a kir. ügyészséghez. Az elhalt hulláját az orvosrendőri vizsgálat és boncolás megejtése után temették el.

— **(Áthelyezések.)** A m. kir. igazságügyminiszter Horváth Ferenc dunaadonyi kir. járásbírói irnokot a sárbogárdi kir. járásbíróshoz, Bonc Lajos balatonfüredi kir. járásbírói végrehajtót pedig a szigetvári kir. járásbíróshoz helyezte át.

— **(Szinészet Mohácson.)** Peterdi Sándor szintársulata három hét óta váltakozó szerencsével játszik Mohácson. A közönség kezdetben pártolta, de később elhanyagolta, mert a társulat az előre ígért váltakozó műsor helyett folyton bohózatokkal traktálta a közönséget. A társulat egyébként meglehetősen van szervezve. Jobb erői: Barcs Aranka, Tuboly Klementin, Koppán Margit, Peterdiné, Peterdi Sándor és Havassy Ferenc. A közönség kedvence Barcs Aranka, aki temperamentumos játékával, jól iskolázott hangjával és színpadi rutinjával minden alkalommal zajos sikereket arat.

— **(Gyilkosság és öngyilkosság.)** Balog Mihály dunaföldvári cigány muzsikus valahogy nagyon megunhatta az árnyékvilágot, mert feiakasztotta magát. Hogy azonban a túlvilágon se unatkozzék, előbb agyonütötte egy fejzsevel 9 éves Mariska nevű leányát s azt is elvitte magával. Borzalmas tetteről már csak ott fenn számol, mert mire a csendőrök észrevették, ő is, áldozata is kiszenvedett.

— **(Borzalmas lelet.)** Bátán a halászok a Dunán, munka közben egy ele gánsan öltözött fiatalember hullájára akadtak. Hogy öngyilkos volt-e, vagy szerencsétlenség áldozata, megállapítani mindeztideig nem sikerült, mert egy fehér csontnyelű késen kívül mi sem volt a zsebeiben.

— **(A fürdés áldozatai.)** Mohácson az I. es. kir. Duna-gőzhajózási társaság „Tegetthoff“ nevű személyszállító hajójáról több matróz és Schier Ferenc nevű pincér a szabad Dunában fürödtek. Midőn aztán visszausztak a partra, Schier Ferenc egyszerre elmerült és többé nem látták. Társai közül néhányan rögtön feléje usztak, sőt a kikötőtől csónakkal is mentek utána, de már nem találták meg, mert a víz nem vetette föl. Holttestét csak később fogták ki. Eggenhoffer József budapesti cég tulajdonát képező „Zoltán“ nevű gőzhajóhoz kötött egyik uszályon alkalmazott matróz, a komáromvármegyei Néma községi illetőségű Illés Mihály a Mohács alatti Duna szakaszon, a hajómal mok közelében szintén fürdés végett a Dunába ugrott, kiuszott a szigeti partra, egy darabig a hajó irányában futott, ismét beleugrott a Dunába és a hajó felé uszott. Egyszerre segélyért kezdett kiabálni, mire egy uszály kormányosa és matróza csónakba szálltak, hogy segítségére siessenek, de mielőtt hozzáértek, a vízben elmerült és többé nem jött felszínre; belehalt a Dunába.

— **(Harcászati lögyakorlat.)** Az 52-ik gyalogezred legénysége a Mecseken levő katonai lövőtérén ma harcászati lögyakorlatot tartott. Ez alkalomból a kocsi és gyalogközlekedés a Mecsek körül el volt zárva, egészen a délutáni órákig, mikor a lögyakorlat véget ért.

— **(Egy fatelep égése.)** Szombatról vasárnapra virradó reggel félkét óra tájban tüzet jelzett a városházi torony óra. A tűz a volt Pintér-féle, jelenleg Schreiber Rezső tulajdonát képező, a siklósi országot 40. sz. alatti telken levő fakereskedésben üttött ki s az összes tüzoltóság kivonult nyomban, teljes felszereléssel, a város központján keletkezett tüzhöz, melynek különösen veszélyes jelleget kölcsönzött az, hogy hatalmas szél is támadt éppen abban az időtájtban. A tüzoltóság a nagykiterjedésű fatelep középső részének keleti oldalán támadt tűz oltásához azonnal hozzálátott, de a tulajdonképpeni mentési és lokalizálási munkálatok csak jó félóra múlva kezdődhettek, mikor az 53-ik és 44-ik gyalogezredek és a 19-ik honvédegyalogezred egy-egy százada kivonult, hogy a tüzoltásnál a mentés körül segédkezzenek. A tűz színhelyén óriási csoportban foglalták el az emberek a helyet s köztük a rendet nyolc rendőr alig volt képes fentartani. — Sajnos jelenségként említjük meg, hogy a nép csak télen nézőjeként szerepelt a nagy tűzveszedelemnek és Selényi Antal rendőrbiztos nagy könyörgésére is alig egy-két polgár sietett a tűzhez segédkezni. Pedig, ha a tűz a nagy szélvihar miatt lejjebb haladt volna, a Majláth utcai házak is ki lettek volna téve a veszélynek. Mikor azonban a katonaság s a Zsolnaygyári tüzoltók is kikerültek, az oltás és mentés teljes erővel vette kezdetét s az egyformán emberfeletti erőmegteszítésnek köszönhető, hogy az égő rész körül a fakészletet eltávolíthatták s így a tűz lokalizálva lett. Ez azonban csak egy reggel 7 óra felé történt meg, mely ideig a munkálatoknál Vaszary Gyula rendőrfőkapitány, Reeh György rendőrkapitány, tüzoltófőparancsnok, Oberhammer Antal rendőrfogalmazó, helyettes tüzoltófőparancsnok személyesen vettek részt, a katonaság pedig Hortstein és Stenzl ezredek és Kiss honvédalezredes vezetése alatt teljesítette a mentési munkálatokat. A tűz nem is csapott át másik telekre, csak a közvetlenül szomszédos Tauszig-féle borkereskedés boros hordói közül égett meg több hordó, a melyekben levő bor is kárba veszett. A nagy tűz vérvörösrre festette az eget s miközben az összes fecskendők működtek, olyan hőség támadt, hogy a telken levő szivattyus kut kőalapja apró darabokra pattant. Tüzoltóink eléggé nem dicsérhető önfeláldozással működtek s az óriási füstben és folyton hulló zsarátok között Ranga és Cser rendőrmesterek meg is sérültek. A folyton égő fatelepet még vasárnap délelőtt is locsolták s természetesen nézésre járt az egész város. Csak délfele hagyhatták abba tüzoltóink emberfeletti munkájukat, mikor már a tűz újabb kitörésétől nem kellett tartani. A tűz keletkezési oka még eddig ismeretlen; az okozott kárt sem lehetett még hivatalosan megállapítani, de az körülbelül 8—10 ezer forintba tehető.

— **(Bikatelep Baranyában.)** A megyei gazdasági tanács azon célból, hogy első sorban a községek, azután egyes tenyésztők jutányos áron juthassanak fajbéli apaállatokhoz, elhatározta, hogy a rendelkezésre álló alapfőkéjéből részint magyar, részint nyugati fajtákból, egy legalább is 50 drbból álló telepet létesít. Mint halljuk, Szily Tamás gazdasági tanács elnöke a napokban kötötte meg a szerződést Szépep László megyefai birtokossal, kinek e célra igen alkalmas gazdaságában megfelelő és egészséges hely kínálkozik a bikatelep elhelyezésére. Különösen Szily Tamás, Ország

Lajos, Ótocska Géza, Jeszenszky Ferenc, Mándi Samu urak érdeme, hogy e közgazdaságilag oly fontos intézmény létesülhetett miáltal megyénk egy lépéssel ismét előbbre haladt az állattenyésztés terén. Üdvözljük e célszerű eszmét!

— **(Meglopott halász.)** Mákö Ferenc, mohácsi lakos, a halászmesterséget űzve, egy halastóban szokta kirakni halfogó varsáit. Egy szép reggelre azonban a varsák eltűntek a tóból, a miért is a meglopott halász jelentést tett a csendőrségnek. A nyomozás aztán Frigyes István, Mohács községhez tartozó Wankepusztai lakoshoz vezetett, a ki kihallgatásakor be is ismerte, hogy a varsákat ő lopta el. Feljelentették a bíróságnál.

— **(Kutba ugrott.)** Maul Ádám németbólyi lakos öngyilkossági szándékból a kutba ugrott és belefult. A dr. Lövy Jakab tb. járásorvos által teljesített orvosrendőri vizsgálat szerint Maul Ádám lázas betegségben szenvedve, lázrohamban és önkivületi állapotban ugrott a kutba.

Ezüst és chinaezüst étszerek, gyűrűk, órák, monogrammok megvadását, mindennemű vésnöki munkát, bélyegzők, pecsétnyomók és kautsuk-bélyegzők kiállítását meglepő szépen és jutányosan megszámítva végzi Schönwald Imre vésnök és ékszerész Pécsen, Király-utca Hattyu-épület.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése július hó 12-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A cukorprémium javaslat mai folytatolagos tárgyalásánál a mai ülést két szónok beszéde töltötte be.

A néppárti Rakovszky István azon kezdte, hogy politikai pozíciója nemcsak Herceg Ferencet gátolta meg Bartha kegyelmi kérvényének aláírásában, de a kormánypartnak sem engedi meg a részvételt a most folyó vitában. A kormány a hírhedt 16-ik § sal egyesítette az eddig széthúzó ellenzéket, mely most megfogja szabadítani az országot a Bánffy lidércnyomása alól, míg a többség a némaság obstrukcióját űzi. Határozatosan citálja Tisza Kálmán beszédeit 1872-ből az obstrukció jogosultságáról a többség erőszakosságával szemben. A javaslat csak az osztrák érdekek kedvére, miért is azt elveti.

Holló Lajos szerint Ausztriának Magyarország kizsákmányolására irányuló rabló-gazdasági politikája odaát kiegyenlíti a közös cél érdekében a legősebb nemzetiségi elemtéket is, míg minálunk hatalomföltés nyomja el az ellenálló erő kifejtését. Vasutaink nem a saját honi terményeink kivitelének fokozását, hanem az idegen iparcikkek beözönését s honi iparunk elnyomását idézték elő. Ne adjon az állam a cukorgyárosoknak milliókat, hanem rendszeresen fejlessze iparunkat, tanulmányoztassa előállítás forrásuknál a behozott iparcikkek gyártását s iparkodjék azok készítését idehaza meghonosítani. Ausztria iparállam, mely kizsákmányolja a magyar termelő államot, azért hazánkra legéletbevágóbb kérdés gazdasági emancipációt Ausztriától. Határozati javaslatot nyújt be, hogy a javaslat a napirendről levétesse.

TAVIRATOK.

— **Szerb autonomiai kongresszus.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Nikolics Fedor b. királyi biztós Karlócan tegnap nyitotta meg a gör.

kel. szerb autonómiai kongresszust s megnyitójában hangsúlyozta, hogy a négy évi szünetelés után egybehívott eme kongresszusra fontos feladatok várnak, mert meg kell alkotnia az egységes egyházi statutumokat. A szerb túlzók, Zsifkovits-csal élükön, viharokat készülnek felidézni a magyar kormány befolyását biztosító rendelkezések miatt s így félt, hogy a kongresszus eredménytelenül fog feloszlani.

— **Miután Nikolics felolvasta a királynak a kongresszushoz intézett leiratát, Brankovits patriárka tolmácsolta a szerbeknek ő felsége iránt érzett hódolatát. Délután bankett követte a megnyitást. A kongresszus ma kezdte meg tárgyalásait.**

— **Népgyűlés Rákospalotán.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tegnap látogatott népgyűlés volt Rákospalotán a kvótaemelése és a bűnvádi javaslat 16-ik §-a ellen s egyhangulag elfogadták Dudás András határozati javaslatát, mely szerint a népgyűlés tiltakozását fejezi ki a képviselőházhoz intézendő kérvényben egy kvóta felemelése, mint a 16-ik §. törvénybe iktatása ellen. Beszédet tartottak Szederkényi Nándor, Molnár Gyula, Maksi János a sajtószabadságról. Inczedy László kikelt az ellen, hogy a börgyárosokból, bankárokból álló parlament mindent megszavaz, azért kell tiltakoznia a népnek a nemzet- és szabadság-rontó javaslatok ellen.

— **Német tüntetés Égerben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tegnap a németek Éger, csehországi városban nagy tüntetést rendeztek a kormány cseh nyelv-rendeletei ellen megtartani szándékolt népgyűlésük betiltása miatt. A várost megtöltötték cseh rendőrökkel, ami miatt nagy az izgatottság.

— **Nagy vasuti szerencsétlenség.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A frankfurti gyorsvonat Kirschdiemoldnál egy személyvonattal összeütközött, minek folytán három utas halva maradt, hetven pedig megsebesült.

— **A bolgár fejedelem római utja.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ferdinánd bolgár fejedelem hazautazott Rómából.

— **Királyunk távirata a szultánhoz.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Királyunknak a szultánhoz intézett táviratát a világlapok óriási horderejűnek mondják. Így a Temps azt mondja, hogy ez kényszeríti a szultánt a szinvallásra. A hatalmak állítólag kijelentették, hogy a török ravaszkodások megszüntetését elvárják.

— **A siami király muszkaföldön.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A siami király Moszkvából visszatért Szentpétervárra. Trónörökösét bemutatta a cárnának.

— **A német császár balesete.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Odében Vilmos német császárra hajója árbocáról egy kötél leesett es szemét megvérezte.

— **Sztrájk Ó-Budán.** (A „P. F.“ eredeti távirata.) Az Ó-budai téglagyári munkások ma megkezdték a sztrájkot.

— **Politikai vigéc.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bánffy báró ismét Bécsbe utazott a politikai helyzetről referálni, a mely még sem lehet olyan rózsás, mint azt a világgal elhitetni szeretné.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Szomorú — de igaz,

hogy öltözékeinkre nagyobb gondot fordítunk, mint egészségünkre. Ha ruháinkon a legparányibb szakadékokat észlelünk, sietünk azt legott eltüntetni, nehogy nagyobbodjék, de ha ez testi egészségünknek az eset, számba se vesszük. Egy kis köhögés, fájás, emésztési zavarok stb. mit tesz az? Ügyet se vetünk rá. Hát ez **vétkes könnyelműség**, mely később keservesen megboszulja magát rajtunk, mert valamint a kis szakadékból nagy lesz, épp úgy a kis bajból nagy baj keletkezik, ha kellő intézkedés nincsen kéznél. **A legtöbb betegség kuforrása a gyomor rendetlen működése**, a mit — idejekorán használva — Egger kellemes ízű **Sódapasz-tillája** csakhamar beszüntet. (1 doboz ára 30 kr.) **A tüdő, torok és mellbajok köhögéssel, rekedtséggel s elnyálkásodással kezdődnek.** Egger kitűnő ízű **Mellpasztillája** megóv bennünket a bajtól teljes biztossággal. (1 doboz 50 kr. és 1 frt. Próbadozoz 25 kr.) Minden gyógyszerárban kaphatók. Főraktár **Nádorgyógyszertár**

(Dr. Egger Leó és Egger J.)
Budapest, Váci-körut 21.

5189. sz.
tkv. 1896.

Arverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Pécs szab. kir. város árvtárának mint felperes végrehajtónak, Trixier Miklós és neje Pauli Termerling Katalin végrehajtást szenvedők ellen 350 frt 90 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvszék és a Pécs város területén levő, Pécs város határában fekvő, a pécsi 4746. sz. betétben felvevő 1-2 sor és 683/1 hrsz. 687. hrasz.

38 sz. ház udvarral 5700 frt becsár mint kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan az 1897. évi július hó 15. n. d. e. 10 órákor ezen kir. törvszék hivatalos helyiségében az árverési szobában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is el fog adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10 százalékát, vagyis 570 forintot készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammi számított és az 1881. nov. 1-én 3333. sz. a. kelt igazs. min. rend. 8. §-ában kijelölt óvadék-képes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. trvszék mint tkvi hatóságnál. Pécsen, 1897-ik évi márc. hó 12. napján.

Lukrits István,
kir. táblai bíró.

2772. szám.
1897.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. törvényszék 1897. évi 6621. sz. végzése következtében, Dr. Sey Ernő pécsi ügyvéd javára, Novák Ferenc, Novák Mihály és Gilicz Antal szentlőrinci lakosok ellen 1200 frt s jár. erejéig 1897. évi május hó 15. én foganatosított kielégítési végrehajtás útján felülfoglalt és 1238 frtra becsült gőzmozgony, cséplő, és vetőgép, gazdasági eszköz, úgy butorból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szentlőrinczi kir. járásbíró 2772. 1897. számú végzése folytán 1200 frt tőkekövetelés, ennek 1897. évi ápril hó 15. napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 69 frt 20 krban bíróság már megállapított költségek erejéig Szent-Lőrinczen leendő eszközlésére, 1897. évi július hó 22. napjának délelőtti 10 órája határidőül kitzetetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. törvcikk 107. és 108. §-a értelmében készpénz fizetés mellett a legtöbbet ígérők becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Sz. Lőrinczen, 1897. évi július hó 8. napján.

Könczey

kir. bírósági végrehajtó.

Bérbeadási hirdetmény.

A lakócsai apátsági uradalom tulajdonához tartozó

lakócsai boltház,

mely áll: 4 szoba, konyha, 2 kamara, pince, padlás és bolthelyiségből, továbbá istálló, kocsiszin és pajta melléképületekből. **Lakócsán, Somogy megyében, az uradalmi irodában f. évi augusztus hó 9-én tartandó zárt ajánlattal egybekötött nyilvános szóbeli verseny útján az 1898. évi január hó 1-től három egymást követő évre bérbe fog adatni.**

Az **50 kros** bélyeggel ellátott és 50 forint bánatpénzt tartalmazó ajánlatok **a fent kitett napon d. e. 10 óráig a lakócsai uradalmi tisztartóságnál**, ahol a bérleti feltételek is betekintheők, nyujtandók be.

Lakócsán, 1897. évi július hó 10-én

Az uradalmi tisztartóság.